

Zabrana emitiranja oglašavanja čije je emitiranje ograničeno samo na regionalnu razinu u okviru njemačkih televizijskih programa koji se emitiraju na nacionalnoj razini mogla bi biti u suprotnosti s pravom Unije

Naime, moguće je, s jedne strane, da se tom potpunom zabranom prelazi ono što je nužno kako bi se očuvao pluralizam ponude televizijskih programa zadržavanjem prihoda od regionalnog televizijskog oglašavanja za regionalne i lokalne kanale i, s druge strane, da se njome stvara neprihvatljiva nejednakost između nacionalnih televizijskih kuća i pružatelja usluga oglašavanja na internetu

Društvo austrijskog prava Fussl Modestraße Mayr GmbH upravlja nizom modnih trgovina s poslovnim nastanom u Austriji i saveznoj zemlji Bavarskoj (Njemačka). Ono je 2018. sklopilo ugovor s društvom SevenOne Media GmbH, marketinškim poduzećem njemačke televizijske kuće ProSiebenSat.1. Taj se ugovor odnosio na emitiranje isključivo u saveznoj zemlji Bavarskoj oglašavanja u okviru programa nacionalnog kanala ProSieben.

Međutim, društvo SevenOne Media odbilo je izvršiti taj ugovor. Naime, od 2016. državnim ugovorom koje su sklopile savezne zemlje televizijskim kućama zabranjeno je da u svoje nacionalne emisije umeću televizijska oglašavanja čije je emitiranje ograničeno na regionalnu razinu. Cilj je te zabrane zadržavanje prihoda od regionalnog televizijskog oglašavanja za regionalne i lokalne kanale, čime im se na taj način osigurava izvor financiranja i stoga njihova održivost, a sve kako bi im se omogućilo da pridonesu pluralizmu ponude televizijskih programa. Zabranu prati „odstupajuća klauzula”, kojom se saveznom zemljama omogućuje da odobre regionalno oglašavanje u okviru nacionalnih emisija.

U tim se okolnostima Landgericht Stuttgart (Zemaljski sud u Stuttgartu, Njemačka), pred kojim se vodi postupak koji se odnosi na izvršenje predmetnog ugovora, pita o usklađenosti te zabrane s pravom Unije.

Ovaj je predmet naveo Sud, među ostalim, da primijeni određena načela utvrđena u svojoj sudskoj praksi u području slobode pružanja usluga i da tumači Povelju Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) u posebnom kontekstu zabrane regionalnog oglašavanja na nacionalnim televizijskim kanalima. Takva analiza ne može zanemariti postojanje usluga oglašavanja koje se pružaju na internetskim platformama, a koje bi mogle biti konkurentne tradicionalnim medijima.

Ocjena Suda

Kao prvo, kad je riječ o Direktivi o audiovizualnim medijskim uslugama¹, Sud je naveo da se njezin članak 4. stavak 1. – na temelju kojeg države članice, pod određenim uvjetima, mogu predvidjeti iscrpnija i stroža pravila u područjima obuhvaćenima tom direktivom, kako bi osigurale zaštitu interesa televizijskih gledatelja – u ovom slučaju ne primjenjuje. Naime, iako predmetna zabrana spada u područje obuhvaćeno Direktivom, odnosno područje televizijskog oglašavanja, ona se

¹ Direktiva 2010/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 10. ožujka 2010. o koordinaciji određenih odredaba utvrđenih zakonima i drugim propisima u državama članicama o pružanju audiovizualnih medijskih usluga (Direktiva o audiovizualnim medijskim uslugama) (SL 2010., L 95, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 7., str. 160.)

ipak odnosi na posebno područje koje nije uređeno nijednim od njezinih članaka te se, osim toga, ne odnosi na cilj zaštite televizijskih gledatelja. Stoga se ne može kvalificirati kao „iscrpni” ili „strože” pravilo u smislu članka 4. stavka 1. Direktive, tako da se takva zabrana ne protivi toj odredbi.

Kao drugo, kad je riječ o usklađenosti predmetne zabrane sa slobodom pružanja usluga, koja je zajamčena člankom 56. UFEU-a, Sud je najprije utvrdio da takva zabrana podrazumijeva ograničenje te temeljne slobode na štetu pružatelja usluga oglašavanja, odnosno televizijskih kuća, i primatelja tih usluga, to jest oglašivača, i to osobito onih sa sjedištem u drugim državama članicama. Nadalje, kad je riječ o opravdanju tog ograničenja, Sud je podsjetio na to da očuvanje pluralizma ponude televizijskih programa može biti važan razlog u općem interesu. Naposljetku, kad je riječ o proporcionalnosti ograničenja, Sud je podsjetio na to da cilj održavanja pluralizma medija, uistinu, u mjeri u kojoj je povezan s temeljnim pravom na slobodu izražavanja, daje nacionalnim tijelima široku diskrecijsku ovlast. Međutim, predmetna zabrana mora biti prikladna za osiguranje ostvarenja tog cilja i njome se ne smije prelaziti ono što je nužno za njegovo postizanje.

Sud je u tom pogledu naveo, s jedne strane, da predmetna zabrana može biti zahvaćena nedosljednošću, s obzirom na činjenicu, pod uvjetom da to provjeri nacionalni sud, da se ona primjenjuje samo na usluge oglašavanja koje pružaju televizijske kuće, a ne i na usluge oglašavanja, osobito linearne usluge, koje se pružaju na internetu. Naime, moguće je da je riječ o dvjema vrstama konkurentskih usluga na njemačkom tržištu oglašavanja koje mogu predstavljati jednak rizik za financijsko zdravlje regionalnih i lokalnih televizijskih kuća i, dakle, za cilj zaštite pluralizma medija². S druge strane, kad je riječ o nužnosti zabrane, Sud je primijetio da bi manje ograničavajuća mjera mogla proizići iz učinkovite provedbe sustava odobrenja na razini saveznih zemalja koji je predviđen „odstupajućom klauzulom”. Međutim, na nacionalnom je sudu da provjeri može li se ta *a priori* manje ograničavajuća mjera doista usvojiti i provesti na način da se osigura da se u praksi može ostvariti cilj koji se nastoji postići.

Kao treće, kad je riječ o slobodi izražavanja i informiranja, kako je ona zajamčena u članku 11. Povelje, Sud je utvrdio da joj se ne protivi zabrana regionalnog oglašavanja na nacionalnim televizijskim kanalima poput one sadržane u predmetnoj nacionalnoj mjeri. Naime, ta zabrana u biti predstavlja uspostavljanje ravnoteže između, s jedne strane, slobode komercijalnog izražavanja nacionalnih televizijskih kuća i oglašivača te, s druge strane, zaštite pluralizma medija na regionalnoj i lokalnoj razini. Stoga je njemački zakonodavac mogao opravdano smatrati, a da pritom nije prekoračio široku marginu prosudbe koju ima u tom kontekstu, da očuvanje javnog interesa mora prevladati nad privatnim interesom nacionalnih televizijskih kuća i oglašivača.

Kao četvrto i posljednje, Sud je presudio da se predmetna zabrana ne protivi načelu jednakog postupanja, utvrđenom u članku 20. Povelje, pod uvjetom da ne dovodi do nejednakog postupanja između nacionalnih televizijskih kuća i pružatelja usluga oglašavanja, osobito linearnih usluga, na internetu u pogledu emitiranja oglašavanja na regionalnoj razini. U tom je pogledu na nacionalnom sudu da provjeri jesu li situacija nacionalnih televizijskih kuća i ona pružatelja usluga oglašavanja, osobito linearnih usluga, na internetu u pogledu pružanja usluga regionalnog oglašavanja znatno različite, kad je riječ o elementima koji obilježavaju njihove odnosne situacije, odnosno osobito uobičajenim načinima korištenja uslugama oglašavanja, načinima na koji se one pružaju ili pak pravnom okviru u koji spadaju.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

² Okolnosti predmeta u glavnom postupku u tom su pogledu u biti usporedive s onima u predmetu u kojem je donesena presuda od 17. srpnja 2008., *Corporación Dermoeestética* [C-500/06](#) (vidjeti također priopćenje za medije [56/08](#))

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

Snimke s objave presude nalaze se na „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106